

Дотримання обіцянки

Кожного вечора я дивилась, як він навколошках молився до Господа Бога. Свою сім'ю він виховав у світлі Божому. Він був кормителем і підпорою для багатьох. Він навчив мене приймати людей такими, які вони є, а понад все, беззастережно любити. Він навчив мене кріпко триматися Божої руки, у Ньому шукати поради й мудrosti. Чоловік, про якого я говорю, -- це мій дідусь.

Як далеко сягає моя пам'ять, мій дідусь завжди відігравав велику роль у моєму житті. Для мене був він завжди міцною скалою сили й захисту. Ім'я моого дідуся -- Комптон Насчіменто і йому (всього) дев'ятдесят-сім років.

Комптон Насчіменто (сидить) з дружиною (справа) й рідними.

Коли Комптону Насчіменто, моєму дідусеві, кінчалося 70 років, він був переконаний, що він вмирає. Але, коли пройшов його сімдесятий день народження, тоді вісімдесятій, а тоді ще й дев'ятдесятій, тоді я вже знала, що Господь Бог ще багато мав в планах для нього.

У 2002-му році, у різдв'яний час, дідусеві почали дуже напухати ноги через надмір рідин у ногах. Це загрожувало його серцю. Безчисленні візити в лікарів, різні-прерізні ліки -- ніщо не помагало. Прогноз був поганий. Я була певна, що втрачу свого дідуся.

Я вірю, що Господь посилає нам ангелів, щоби направити нас на шлях до праведості. Так сталося й зо мною. Я працюю з д-ром Михайллом Рожелюком і його дружиною Оленою в їх дентистичній клініці. Я мала нагоду бачити, як вони дозволяють, щоби Господь Бог провадив їхнім життям і як Господь діє через них, щоби діткнути тисячів людей. Я призналася д-ру Рожелюкові, що я дуже хотіла б, щоби мій дідусь видужав. Д-р Рожелюк тоді подарував мені медалик-реліквію з Гарабандалу, в якому є кусочек молитовника «цілованого» Матір'ю Божою. Він сказав мені піти до сповіді, а тоді піти помолитися з моїм дідусем. Я спитала д-ра Рожелюка, чи видужає мій дідусь. Д-р Рожелюк відповів: "Я не знаю -- це залежить від Бога". Розстроєна і розгублена, я все-таки зробила так, як він сказав.

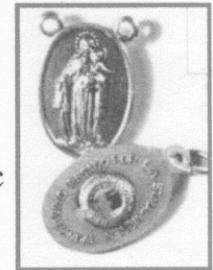
У Свят-вечірню ніч я була сама з дідусем. Я попросила його молитися разом зі мною. Було дуже давно, відколи я останній раз проказувала Отче Наш, Богородице Діво чи Слава Отцю ... Ale тієї ночі слова самі якось виходили з моїх уст. Ми молилися до Ісуса Христа, щоби дозволив, щоби пресвята кров нашого Господа і Спасителя оздоровила й зміцнила мого дідуся, щоби мій дідусь засіяв у присутності Ісуса Христа. Кілька днів пізніше, мій дідусь був готовий танцювати з радості й вдячності. Своїм несподіваним поворотом до здоров'я він здивував усіх.

Я розказала д-рові Рожелюкові й п-і Олені, як мій дідусь був сцилений і обіцяла Господу Богу, що напишу свідчення про це. Мені прикро сказати, що я цієї обіцянки не дотримала. Я дозволила, щоби інші, світські перепони взяли верх.

Пройшло два роки. Тепер уже Різдво, 2004-го року і мій дідусь знову в шпиталі. Цим разом у нього сильне запалення легенів і ослаблення серця. В неділю, 9-го січня, 2005 р. мені подзвонили, що дідуся не можуть збудити. Він на нікого й на ніщо не реагував. Хоч пульс і тиск крові ніби нормальні, але він лежав у комі. Anі шпитальні медсестри ані члени родини не могли його пробудити. Родина викликала священика.

(Мені здавалася, що) моє життя розвалилося. Я приловила себе на тому, що почала жалітися на Бога. Я почала плакати. Тоді я почула малесенький голосок, що мені підказував: "Подзвони до д-ра Рожелюка". Я так зробила і, як раніше, цей чудовий ангел пригадав мені вживати медалик, що наша прекрасна Мати Небесна поцілувала. Я взяла медалик і пішла до шпитальної кімнати. Мій дідусь там лежав.

З медаликом Пречистої в руці, я взяла його холодну, посинілу, без життя руку і молилася, дякуючи Богові за все і просячи Його за сцилення мого дідуся. Я знаю, що Ісус обіцяє: "Де двоє чи троє зійдеться ... так воно буде." Коли я молилася, медалик ставав щораз теплішим між нашими долонями. Тоді я відчула пульсування від медалика, яке ставало щораз сильнішим. Раптом, заворушилися пальці мого дідуся! А тоді його ноги! Ісус будив мого дідуся! Заки приїхав отець Ед, дідусь був уже цілком притомний. Молитви вірних були вислухані, а голоси ангельські співали пісні радості! Коротко опісля, того самого вечора, дідусь разом з отцем Едом проказували разом вервицю!

Як величний наш Господь! Він завжди дотримує своїх обітниць провадити своїх дітей і хоронити їх від небезпеки. Слава Йому на висотах. Тому я говорю кожному, хто це читає -- держіть Бога завжди в своєму житті. Хай Він вказує вам дорогу. Нехай Матінка Божа провадить вас. Вживайте те могутнє знаряддя, що Вона дала нам: ціловані медалики, Її святу Вервицю, параман і т.п.

Як і мій дідусь, так і я, знаємо, що це любов Божа його спасла. I тепер, з любови, яку я відчуваю до Бога і до Його Пресвятої Матері, я пишу це свідчення. Цим разом, я дотримуюсь своєї обіцянки написати про чудо, що Бог здійснив для мого дідуся. Дякую також Матінці Марії, якої обіцянка в Гарабандалі здійснилася для мене і ще більше збагатила мою віру. Амінь.

Ліса Мейсон
Скарборо, Онтаріо, Канада
січень, 2005 р.

P.S.: 13-го січня, 2005 р. Комптон Насчіменто вийшов зі шпиталя і повернувся до дому, до своїх рідних. Хвала Богу.